

Szabó Bogár Imre

Magyarázat

Feketén hullnak, múlnak, avulnak egyre a percek.
Amint lehullnak, darabokra törnek,
egy se marad meg tiszta örömnök,
hiába volt az, ma már csak holt gaz,
bokáig érő, szúrós, szálkás anyag.

Ha volt is benne, mi szép, igaz lenne, odavan már.
Vörösre festve borul rá az este: fogy a naptár.
Lázasan küzd még, ami súlyos emlék vagy édes búbánat,
hogy tartsam magamban, e változó anyagban
el ne keveredjen, át ne színeződjön,
lényege nehogy csak látszatként jelenjen,
mint oktalan tünet vagy melankólia.

Pedig hát így is, ez is, az is holt gaz.
Összekeveredik hazuggal az igaz
ebben a szúrós, szálkás anyagban,
ahol a percek kis kanóca serceg,
és mindig kilobban.
Feketén hullanak, összetöredeznek,
mint üvegszilánkok, ezek a percek.

És

Hiába szeretném, hogy mély-tenger szemed még
ma is tisztán lássam.
Hiába akartam, hogy izzó ajakadban
tartsd meg nékem a lázat.
Magam sem vagyok már, te sem, aki voltál,
a régi, szép alázat,
ennek már vége, s ennek emléke
a változó anyagban átrendeződött, elszíneződött,
mint a könnyű fémek, ha tűzzel égetted meg:
az idő ránk rakódott.

Ma már oly távoli neved kimondani,
mintha nem is volnál.
Hogyha a szívtájéék néha visszafáj még,
tavaszi sóhajnál kevesebb óhajtás ez a játék.

Puhán szállingóznak, hullanak csak, hullnak
hajamba a múltnak időkristályai.

Advent, egyedül

(K. Katusnak)

Jó volna ebben a ködlepte időben
üldögelni csöndben veled, míg sötét lesz.
Bámulni kifelé, hol egy sárga lámpa
vesződik a köddel egyre, bár hiába.

Béke volna bennünk, mint a régiekben,
gyertyát is gyűjtanánk most az égieknek,
hátha erre járnak, tán közelebb jönnek,
s mosolyogva nézik: kezded az ölemben.

Fejedet hajtánád hozzám hátradőlve,
mint ki visszaréved az eltelt időkre.
Én meg csak dűnnyögnék: *az bizony nem most volt,*
(hajh, hajh!)
mert
abban a tavaszban ifjú, vad fény tombolt!

Krematóriumban

Velem volt az amuletem,
nem védett meg, hamu lettem.

Csatáné Bartha Irénke

Búzaszínű alkonyat

Augusztusi
búzaszín – alkonyatban
friss kenyér illata leng,
belélegzem,
hogy bensőmmé legyen,
s tisztuljanak
benne a sűrű kérdőjelek.

Tornyok csúcsán
pihen a béke,
sóhajtani is csak halkán merek.
Hallom... valahol...
az idő kupoláján
az ügyeletes angyal
ünnepi asztalhoz most kongat delet.

A kegyelet virágai

(a két világháborús hőseire emlékezve)

Kegyelet ültetett
faragott köveket
agyagos rögökben
porladó hősöknek.

Szelekbe szórták
a tisztesség magját,
s míg levett kalappal
dadog megkésett imánk,
sírjukon himnuszt énekel
dicsőségük dalnoka,
egy rényi vészvirág.

Álmodnak győztes
csatákról itt,
hol megdicsőültek
nagyok és kicsik,
de hol vannak Doberdónál
s a Donnál elesett fiaink,
ki ápolja sírjaik?

Csönd van, a szél
egy dalt nyikorgat
távoli harmonikán,
s a csillagok ezüstbabérjaik
két kézzel emlékükre szórják...

Szülessen több mese

Tehetetlen tenyerünket
tanítsd imádkozni, Uram!

Szétdúlták pásztortüzeinket,
ősi gerendánkban
idegen szű perceg,

szétszéledni látszik a nyáj,
kergetik vad, csahos kutyák,
lelkünket is fosztogatják -

Korom hull csillagnevetésre,
vetéseinket a jég elverte.

Segítsd, Uram, kátyúba rekedt imánk,
mert nem születik több mese,
hogyanokáinkat felnevelhesse!

„Ó, te annyiszor megdalolt
szabadság, ó, te nem remélt,”
pacsirtadallal ébressz,
s hozd el a beteljesült Reményt!

Demeter József

Diktálódsi

*In memoriam
Utassy József*

Diktáld, Úristen, ha vagy,
Miért nem diktálsz.
Álmatlan éjjelek mélyén
Mennyekig alázlak...

Diktáld, mint!
Elődeimnek. Nekem miért nem –
A Verset! Szerelem feszületén
Bizony fűrt-feszt, bezzeg.

Száraz kút az éjszaka.
Krisztusi Fiam csillaglik.
Tótágas a fájdalom –
Égtelen, szmogos szívedig

Árad, árad a sötétség –
Kövek hömpölyögnek.
Vörös-tengeri só dűnék
Homokhátságok helyett.

Inni kell! A szomjúságot.
Ígétlen időig inni. Vers-
Kereszten – Költő –

INRI

Minő stigma: ÍRNI, S/ÍRNI.
Diktáljam, Uram? Isteni.

Lenge légben

Lenge légben lengő lepkék –
Zöld csönd színű – zengő rét.
Kék virág églik fölöttünk,
Vágyainkból költöttük.

Szivárványra írom neved.
Csalogány kedvű derű –
Röpte rajzolja e pár sort,
Szószárnyalón élethű.

Égbe másztam egy csillagért
Madarászós álomban,
Holott! Akkor én úgy tudtam,
A fénynek csak szirma van.

Ó, lenge kék emlék lepkék –
Őszirózsás rét az ég.
Nem fekszünk benne még – hanyatt –
Míg versünk véget nem ér.

Csönd csengők

Csönd csengők csilingelése –
Nagyot hallnak az emberek.
Kötélén a komp
Lábaim elé, mintha!
Az égből ereszkedne le.

Gyász-zúzmara vén
Fűzfákon. A láthatár
Ablaka zárva – a Holt-
Maroson szmog hömpölyög –
Vaksi a muskátli lángja.

Csönd csengők csilingelése –
Emlék-lovak robaja
Milyen néma! A Múlt
Repedt kemencéjében engem
Sirat a nyers akácfa.

Tükörfolyam

Az eget viszi a Duna, arc-
Másainkat, élőkét, holtakét,
A felhőket, a Napot, a
Holdat, műholdakat, csillagokat –
Csaba Királyfi csillagösvényét –
Kék zeneszóra, Kék Duna-
Keringő szépen, hömpölygős
Hömpölyében, örvénylő
Tölcséreivel. Viszi a Tájat, a
Falvakat, városokat, a hegyeket,
Fákat – Fekete-erdőtől
Mindenestől, állatokat, madarakat,
Hidakat, szivárványt,
Papír-és igazi repülőket,
Rakétákat, bolygókat, űr-
Szemetek szemetét, aszteroidákat,
Hány meg hány Fekete lyukat, élő-
És holt Naprendszeret ,
Titkok titkait, láthatatlan
Huzalok százmilliárdjait,
Történelmünket, mindenünket, és!
Azt a vonatok vonatát is viszi...
Na-gyon fáj! Na-gyon fáj!,
Dohogja, sípolja, dübörgi,
Lükteti... Szívünk hullámhosszán –
Vi-szi, vi-szi, vi-szi – százszor
Szárszó – milliószor, milliárdszor –
Viszi, de!.....,
Hogy úszik el a dinnyehéj az
Égen – ilyen egyedül csak
József Attila nézi, látja,
Nekünk – látja. Minő dús-
Szegényen... Már.....